

Вдивляючись в твої очиці ясні,
у риси твого лица прекрасні,
у коси ті важкії зо стрічками,
заквітчані так просто квіточками,
я слухаю... хапаю кожне слово,
твій щирий сміх, що ллється так чудово,
мене чарує, все я забуваю,
немов у сні, і сам себе питаю:
«Що в тобі є таке тепленьке, миле?
Чим світять очі й слово легкокриле?
І чом в тих простих рухах стільки грації?»
Бо ти не знаєш ще емансипації.

Цівків, д. 1 жовтня 1891

Вперше надруковано в «Літературно-Науковому Віснику», Львів, 1898, т. 9, кн. 3.

До цього вірша Олександр Козловський дав таку власну примітку: «Під емансипацією розумію малпування жінками мужеських манер і привичок. Зрештою мене цілком не ентузіазмує жіноча емансипація взагалі».

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#) . — Бібліотека поета. Радянський письменник. — Київ, 1966